

която минутитѣ на тежки изпитания придаватъ на избрани хора. И неговитѣ думи каточе не бѣха заповѣдь. Това бѣше зовъ, който разрешаваше недоумението и болката на всѣкиго. Най-после знаеше се вече, какво може и какво трѣбва да се направи, имаше кой да заповѣдва и да води. И радостното упование и пламенниятъ гнѣвъ избликватъ съ такава сила, че докарватъ сълзи на очитѣ. „Тури ножа!“ — командува капитанътъ и ножоветѣ затракаха върху дулата на пушкитѣ. „Наблизо! наблизо около орждията!.. Така!“ — прибави по-тихо той, като видѣ съ каква трогателна послушностъ и бързина всичко се изпълни. Около шестѣ орждия се явиха шесть карета и ножоветѣ заблещѣха надъ тѣхъ, като стоманена четина.

Повикаха предниците и резервнитѣ ракли, да бждатъ наблизо. Но тѣ не дойдоха тѣй, както това ставаше обикновено. По нѣкакви таинствени пжтища въодушевлението бѣше стигнало и до тѣхъ. И цѣлата тая маса — коневоди, повече отъ двейсетъ отдѣлни предници и ракли, запрегнати съ сто и нѣколко коня, — се носѣше сега презъ полето къмъ позицията. Бѣсно препускаха конетѣ, желѣзнитѣ колела оглушително гърмѣха, ездачитѣ въртѣха бичове и сабли, раклениитѣ командири препускаха начело въ кариеръ и стреляха съ пистолети. Предниците идѣха като